

хришћанин јачи од свију вас, јер Бога у себи носи, јер се Бог из њега бори са вама. А ко ће Бога победити, ко ће хришћанина богоносца победити? Нека се деси и то чудо, да сви пређу у табор Христових гонитеља и да у свету остане само један хришћанин,

ипак ће он један однети победу над свима њима, јер је у њему Непобедиви Победник – Господ Христос. Пошљи хиљаду смрти против њега, и он ће их све сатрти. Пошљи легион ђавола, и он ће их све у прах развејати.

архмандрит Рафаил (Карелин) СВЕШТЕНА ИСИХИЈА

Човек је изопачен грехом. У њему је непрекидна борба помисли и страсти. Његова свест је као површина мора које никада није мирно. У његовој души су расцеп и супротстављање између разума, воље и осећања. Они ретко кад дејствују синхроно и тада се њихово ефемерно јединство одмах распада као кула од песка. После грехопада човек не може својом снагом да надвлада расцеп и распад душевних способности и својстава. Он не може да победи три дива: гордост душе, похоту тела и незнање свога ума.

У питању бестрашћа и мира религиозне представе народа у перспективи њихове историје постале су као раскршће путева. Будизам је закључио да је само биће зло и да зато треба извршити духовно самоубиство – уништити сав садржај душе и духа и у том вакууму без дна и својстава наћи слободу и мир – мир мртваца. Будиста треба са непоколебивошћу самураја да зарије нож у груди и убије сва осећања, укључујући и љубав. То је исихија смрти.

Други пут је – сматрати свет илузијом, укључујући и самог човека и налазити мир у бестрасном и равнодушном посматрању пролазних догађаја, као што људи гледају на игру сенки или на облаке који плове небом. То је исихија метафизичке

празнине.

Хришћанска исихија је супротна овим двама путевима, овим двама учењима, сличним реквијему над светом. Исихија није смрт, него живот, то је опитно познање вечног живота, који почиње као царство Божије унутра у човеку. Царство Божије је благодат. Али поставља се питање: пошто се сви свети спасавају стицањем благодати, како људи, лишени могућности за усамљивање, а међу њима чак и они који су заузимали одговорне положаје у држави, могу да задобијају благодат и постижу светост?

Треба имати на уму да исихија није заједнички, него посебан пут. То је најцелисходнија форма живота – као спољашње усамљивање и унутрашње безмолвије ради задобијања и опитног доживљавања благодатних стања. Овде је стално вољно ограничавање утисака који улазе у душу кроз пет чула, уништење помисли у самом њиховом зачетку и контрола сваке речи. Исихија је пребивање у благодати и созерцање у себи њених дејстава, као што су преображење, богоподобљење, радост и унутрашња светлост. Рецимо још да је исихија жестока борба са демоном, који непрестано покушава да растроји безмолвије и у боју истргне заставу од противника.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ВЕЛИКОМУЧЕНИК ДИМИТРИЈЕ БОЛУНСКИ

Мт. 8, 23 - 27; зч. 27; Јн. 15, 17 - 16, 2. зч. 52.

Јев. 12, 6 - 13, 25-27; зч. 331; 2Тим. 2, 1 - 10. зч. 292.

прејодобни Јусџин Нови Ђелијски ИЗ ПРОПОВЕДИ НА МИТРОВДАН

Ако Христос није Бог, драга браћо, онда ваистину нема Бога, ни над нама, ни око нас, ни под нама. Ако Христос није Бог, онда уопште нема Бога, нити га може бити. Ако Христос није показао и доказао да је Бог, онда нема Бога. Ако Он није дао човеку све непобитне доказе о Себи као Богу, онда му нико никада неће моћи дати веће и непобитније. Нема доказа који је Христос могао дати о Себи као Богу, а да није га дао. Нема дела које је Христос могао учинити као Бог, а да није га учинио. Нема истине коју је Христос могао открити као Бог, а да није је открио. Нема добра које је Христос могао донети као Бог, а да није га донео. Нема проблема који је Христос могао решити као Бог, а да није га решио. Све је учинио што је Бог у телу требао да учини, све је казао што је Бог у телу требао да каже, све је решио што је Бог у телу требао да реши. А ти га и после свега тога не признајеш за Бога! Знај, изговора немаш.

Човек може имати изговора за све, али никада за неверовање у

Христа као Бога. Пре Христа је човек и могао не веровати у Бога, и имати разлоге за то и изговор. После Христа, сви су ти разлози пали, и неверовање у Бога постаје највећи, најнеопростивији, најнеизмерљивији грех, и у овом и у оном свету. До Христа је човек могао имати изговора за тај највећи грех; и за њега, откако је Господ дошао у овај свет, од тада нема изговора. Горка вест за невернике, а Блага Вест за нас хришћане, коју нама данас својим Еванђељем доноси Свети Великомученик Димитрије.

Браћо, грех се непрестано труди да овај свет учини толико грешним, толико тешким да човек никада не би смео рећи: „Има Бога над овако злим светом“, а још мање рећи: „Има Бога у овако злом свету!“ Присуство страшног зла у свету пориче присуство Бога у њему. Зла толико има у свету да за Бога нема места. Кад би Бога било у свету, зар би било толико зла у њему? Али Христос је ту, у свету. Шта ћемо са Њим? Он је ту, а у Њему греха нема[2]. У Њему Бога има, а греха нема. Али, грех не трпи

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

Бога поред себе у свету, одгурава га од себе, гони га од себе и из света око себе. Грех је учинио овај свет мучилиштем Бога и Божјих људи. У њему грех мучи Бога, Који је дошао у свет да отера грех из света и да људе изведе у рат против зла и греха. Одједанпут се сва зла и сви греси непрекидно мобилишу, свим силама непрекидно нападају на Бога у свету, на Богоносце као што је Свети Великомученик Димитрије.

Ма колико нападали не могу их савладати, а још мање уништити.

Наше спасење савршује се Крстом, чистотом вере, Крст – источник и средиште свих Божанских тајни, свих догмата, све љубави, свих благослова. Ми смо спасени Крсом смрћу Христовом. Крст нам даје мир који превазилази сваки разум, и „радост целом свету“, долази од Крста. Без Крста нема спасоносних тајинства Цркве. Црква без Крста – верски обред без истине и правде, без покајања и светости.

Да, сви ми тежимо, вероватно, да добијемо праштање грехова Крстом Христовим. Но, ми нећемо да прихватимо живот на Крсту. То што се често назива „бити разуман“, реалиста или чврсто стојати обема ногама на земљи, у самој стварности може бити самоунутрашње нежељење (одбијање), да се носи (прими) Крст.

Потребно је да у свим нашим великим и малим делима присуствује Крст као стална мера нашег живота...

Дакле, у Крсту је сва пуноћа хришћанског исповедања и није случајно што се са Крстом изображавају мученици. Ниједно друго вероисповедање изузев православања нема тако мноштво мученика – ово и јесте сведочанство његове истинитости. Тамо где је Крст Христов и Крст мученика Христових, зло се разголићује до дна. И зато, када се зло у свету раскрије до дна јавиће се на небу Крст Христов као знамење Другог победног Доласка Христовог у слави.

чу? А гле, из христолике душе, из христоносног тела Светог Великомученика Димитрија тече миро.

Хришћани, ви нисте од света, зато вас свет мрзи и гони. Ви сте му туђи, ви сте само дошљаци у свету, само путници, само хаџије вечности. Мрзе вас јер су вам разни погледни на свет, разна мерила. Ви волите оно што Господ Христос воли, а они воле оно што страсти њихове воле. Ви чините оно што Господ Христос чини, а они чине оно што сласти њихове хоће да они

ѿрош. Александар Шарџунов

Шта је то што Богоносце чини небедивима и несавладивима? То је христолика љубав у њима и међу њима. „Ово вам заповедам, објављује Спаситељ Ученицима Својим, имајте љубав међу собом“.

Онај човек не верује у Господа Христа, мрзи Њега и тебе због Њега. Зар не осећаш како му не само тело, већ и душа заудару на грех и илова-

чине. Мрзе вас јер су од света, а ви нисте од света. Шта ћете онда од оног света, од Христовог света, од Божијег света? Ви сте у овом свету, али нисте од овога света. Корене вашег бића је горе на Небу, тамо је Отаџбина ваша, а овде сте привремено, као у туђини.

Јеси ли Христов? Зашто онда хоћеш да те свет воли и поштује и

цени? Знаш Христову судбину. Није ли и твоја као Његова, јер си Његов. Зар си слуга Његов, ако желиш да ти судбина буде друкчија од Христове? Њега изгнаше, Господара изгнаше – не гоне ли тебе, ти ниси слуга Његов. Гоне те Њега ради, знај Његов си. А када си Његов, јачи си од света, од целог света, од зала и грехова у свету. Када си Његов, непобедив си! Као Бог непобедив за све људе и за све ђаволе, и у овом и у оном свету. Програм твога живота је у Христовом животу, програм твога рада у Христовом раду, програм твоје судбине у Христовој судбини, план твога живота у Христовом плану. Браћо, када се човек испуни ђаволском гордошћу, најпре порекне Бога у Христу, па онда себе прогласи за бога. То је и природно, јер када човек прогласи себе за бога, а страсти своје за идоле своје, како може Христа признати за Бога? Христа Који непрестано ратује против свих грехова и свих страсти. Човек може признати Христа за Бога само када омрзне грех и зло, јер нема мира и примирја између греха и безгрешности, између зла и добра, између мржње и љубави, између ђавола и Бога. Грех није урођен човеку, није урођено ни незнање Бога. Зато је незнабоштво, тај основни грех – неизвинљив.

На сва мучна и горка питања Господ непрестано одговара Духом Светим кроз Светитеље Своје, одговара нам и данас кроз великог Светитеља Свог – Светог Великомученика Димитрија. Зато сад, нарочито сад, после подвига Светог Димитрија, нико неће имати изговора за грех свој, за неверовање у Христа као Бога и Господа. Јер да Христос није Бог, како би Свети Ди-

митрије могао са радошћу издржати смело страшне и ужасне муке? Мислиш ли да и после великомученичког подвига Светог Димитрија можеш имати изговора за своје неверовање у Христа као Бога? Онда знај, порекло те твоје мисли је са дна пакла. До Христа су људи и могли не веровати у Бога, али од Христа то је неизвинљиво, јер је у Њему сав Бог, дата нам је сва пуноћа доказа о Богу и Његовом животу, о Богу и Његовој Истини, о Богу и Његовом Путу. И после тога не верујеш. Реци онда: зао човек није заслужио пакао? Ако нема пакла, треба га измислити, за таквог човека измислити.

Гле, и данас хришћане гоне и муче као што су некад незнабошци и цар Максимијан гонио и мучио Светог славног Великомученика Димитрија. Зар данас не мрзе, зар данас не гоне Господа Христа? О, мрзе Га и гоне вештији од незнабожачких царева. Зар не гони Господа Христа свештеник који несвештено живи и несвештено служи? О, мучи Га и гони и изгони из душе својих парохијана. Зар не мучи, зар не гони Господа Христа судија из суда који неправедно суди и осуђује? Зар не мучи, зар не гони Господа Христа из душе својих држављана државник који безбожно влада? Зар не мучи, зар не гони Господа Христа трговац који непоштено тргује? Зар не мучи, зар не гони Господа Христа лекар који несавесно лечи? Зар не мучи, зар не гони Господа Христа из детињих душа наставник који неверје проповеда?

Гониоци Христа, пребројте се! Данас вас је више него за време незнабожачких царева. Нека вас је милион милиона, ипак је један